

Zuzana Helienková

Zemské poklady

Sedím v smaragdovo zelenej tráve a obzerám si tú nádheru, ktorá ma pohltila. Jemný letný vánok mi hladká tvár, mieša sa s mojimi vlasmi.

Predo mnou postávajú kosatce sťa malí, tenkí škriatkovia so zařírovými čiapočkami. Pomaly tancujú v teplom vánku. Škriatkovia sa vrtia v dvojiciach či trojiciach. Počujem ich aj spievať. Spev kosatcov je tichý, pokojný ako uspávanka. Splýva s hlasným hvízdaním vánku. Spolu tvoria chytľavú melódiu, ktorá lahodí mojim ušiam.

Vzadu za kosatcami sa ligoce pšenica. Pripomína zlaté more ako jazero plné žiarivých mincí. Vánok sa hrá s pšenicou, vytvára vlnky. Steblá si medzi sebou šeptajú tajomstvá. Ich ostrý šušot znie ako nadávanie na hravý vánok. On si však ich sykot nevšima a ďalej pokračuje so svojou hrou.

Sem-tam medzi kosatcami a pšenicou preletí vtáčik, škorčia mama. Dvakrát rýchlo mávne krídlami a potom sa nechá niesť vánkom. Zase dvakrát mávne a nechá sa niesť. Hľadá potravu pre svoje vtáčatá. Potom zmizne z mojich očí a keď sa znovu objaví, v zobáčku nesie vrtiacu sa dáždovku.

Zrazu ma zaujalo niečo iné. V diaľke som zazrela zaujímavé domčeky. Sedia učupené vedľa seba a čakajú, neviem však prísť na čo. Z údolia vykúkajú ako vtáčatá škorčej mamy, ktoré netrpezlivo čakajú na chutný obed. Tie svetlooranžové striešky chalúpok mi pripomínajú hladné, dokorán otvorené zobáčky vtáčatiek.

Pozriem sa na oblohu a zbadám, že akosi stmavla. Slnko sa prechádzalo po nebi už dlhú chvíľu, určite už je unavené a chce si odpočinúť. Nečudujem sa mu, veď aj moje oči sa už zatvárajú. O pár minút ho vymení strieborný mesiac a jeho spoločníčky jagavé hviezdy. Už nadišiel čas odchodu aj pre mňa. Kiežby som mohla ešte zostať a pozorovať kreatúry hravej a nevidanej prírody. Poslednýkrát sa pozriem na zařírových škriatkov, šeptajúcu zlatú pšenicu a sýto oranžové strechy osamelých domčekov. Vďaka za ďalší nádherný deň.